

els parvularis

Entorn de les primeres dècades del nostre segle existeix a tot Catalunya, principalment a Barcelona, un moviment renovador cara a una pedagogia científica.

D'ell en neixen nombroses escoles i parvularis fets la major part per la Comissió de Cultura que l'Ajuntament crea, amb un nou esperit.

Un exemple fou el "Parvulari Forestier", on Cèlia Artiga treballà, l'any de pràctiques.

Aquest parvulari, annex al Grup Escolar "Mossèn Jacint Verdaguer", estava situat al mig d'una illa dels jardins de Montjuïc, amb suficient espai entorn seu perquè l'infant pogués desenvolupar-se enmig de la natura. Començant ja al grau maternal feien el seu aprenentatge amb una educació "adequada i eficient per a desenvolupar llurs sentits i entrenar-se en l'ús dels mitjans d'expressió, d'observació i de relació que la natura els ha donat..." (1). Aquest esperit quedà truncat. Sembla que actualment hi hagi una renaixença moguda per unes necessitats molt concretes i amb un interès molt distant del que inicià l'Escola Nova. Tanmateix no portada a tots els nivells, ja que l'ensenyament pre-escolar no és obligatori ni gratuït.

Aquesta manca d'escoles per a infants, encara avui, a Reus, és potser també deguda a la poca importància que es dona al treball que fa el nen al parvulari. Es porta el nen petit a l'escola perquè la mare té feina, perquè el nen amoïna per casa, etc..., sense veure clar el que es pretén en una educació pre-escolar. No obstant els mestres notem el desnivell que existeix entre el nen que ve d'un parvulari i el que inicia als sis anys la seva escolarització. Aquest últim ha de passar nombroses etapes del seu aprenentatge sense donar temps a madurar-les.

Com hem pogut llegir: psicòlegs, pedagogs, i persones amb clar criteri educatiu ens diuen que és en els primers cinc anys de la vida del nen, quan podem influir més fàcilment en la poten-

cialització de les seves capacitats, car l'infant assenta en aquesta etapa, les bases del que serà la seva personalitat.

El nen als tres anys es capaç d'estar concentrat en una mateixa activitat durant un cert temps, encara que necessitarà tenir a l'abast moltes possibilitats per canviar de feina. Es molt actiu.

En aquesta edat al nen el diverteix el joc amb altres infants, no obstant té molts recursos per a jugar sol. El seu esperit fantasiós a vegades li pot ser un obstacle de cara a la comprensió dels grans i també amb la relació entre els mateixos companys.

Les seves necessitats d'experiència tan importants: tocar-ho tot, recórrer l'espai i explorar l'ambient amb tots els sentits, el porten també a un descobriment i diferenciació anatòmica.

Quant al llenguatge, continua un desequilibri entre comprensió i expressió.

Als quatre anys el nen és molt social; té una gran necessitat de parlar. Tan gran és aquesta necessitat de conversa, que deixa de fer activitats manuals ja que és incapaç de realitzar dues coses al mateix temps. Això el pot portar a un cert estancament.

Constantment diu: "Per què?", però aquest "per què?" vol significar també: a on? com? quan...

En aquesta etapa es mostra més segur del que és en realitat.

Als cinc anys l'infant passa per una etapa que podríem comparar amb el que serà després la pre-adolescència. Fa la conquesta del seu món intern conjuntament amb la del món exterior.

La seva conducta motriu ha madurat molt en el sentit d'equilibri. Maneja les eines força bé i té soltesa amb el llapis.

Comença a fer-se responsable. Es pot tenir confiança en ell quan se li exigeix un treball adequat.

Socialment té ja els seu grup d'amics.

Es nota una gran evolució en el seu llenguatge.

Cal tenir molt en compte que no sempre

l'edat cronològica coincideix amb l'edat mental i també que el nen constantment fa retrocessos per a reafirmar-se.

L'ambient és un dels aspectes més importants a tenir en compte. En un ambient ric en percepcions, el nen té més possibilitats de desenvolupar-se.

S'ha comprovat que el fet de tenir més estímuls augmenta la capacitat davant d'una feina.

Llavors, busquem un lloc on el nen pugui fer el seu complet desenvolupament i donem-li: seguretat, llibertat d'acció, expansió, crida constant a la seva expressió; procurem motivar-li l'interès per l'experiència i proporcionar-li a més a més un esperit crític. Això, conjuntament amb unes tècniques de: modelatge, pintura, creació dramàtica, llenguatge i psicomotricitat li potencien el futur aprenentatge.

Cal tenir sempre present el que és el nen, no podem evaluar el seu món (emocional, procés mental, vida social) amb el patró de l'adult, sinó tenint molt en compte el seu propi ritme de desenrotllament.

El parvulari no intenta doncs acumular una sèrie de coneixements que en aquesta etapa no li són necessaris, i és que el nen es busca a si mateix i no sols explora el món per aprendre, sinó que ho fa per diferenciar-se del seu medi ambient.

Actualment es fan moltes investigacions per a trobar nous mètodes que responguin a tota l'evolució ideològica que estem vivint.

En aquesta tasca cal doncs que hi col·laborin mestres, pares, metges, assistents socials, psicòlegs i educadors en general. Perquè, quin ambient familiar o social, podria oferir als infants avui dia totes les possibilitats per al seu millor desenvolupament?

Si la resposta és el parvulari, llavors preguntem-nos:

Hi ha prou parvularis?

Hi poden assistir tots els nens?

Reuneixen un mínim de condicions?

(1) Folletí "Inauguració del Parvulari Forestier". Ajuntament de Barcelona - Patronat Escolar. 10 d'abril de 1932.